

ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK
JMÉNEM REPUBLIKY

Nejvyšší správní soud rozhodl v senátu složeném z předsedkyně JUDr. Milady Tomkové a soudců JUDr. Jiřího Pally a JUDr. Bohuslava Hnízдила v právní věci žalobkyně: **D. P.**, zastoupené opatrovníci D. P., právně zastoupené JUDr. Liborem Salajem, advokátem, se sídlem Winklerova 27, Prostějov, proti žalovanému: **Krajský úřad Olomouckého kraje**, odbor sociálních věcí, se sídlem Jeremenkova 40a, Olomouc, zastoupeného JUDr. Petrem Ritterem, advokátem, se sídlem Riegrova 12, Olomouc, proti rozhodnutí žalovaného ze dne 25. 3. 2008, č. j. KUOK 28440/2008, sp. zn. KÚOK/22790/2008/OSV - SP/7204, v řízení o kasační stížnosti žalobkyně proti rozsudku Krajského soudu v Ostravě ze dne 28. 7. 2008, č. j. 38 Cad 13/2008 - 31,

takto:

- I.** Kasační stížnost **se zamítá.**
- II.** Žádný z účastníků **nemá** právo na náhradu nákladů řízení o kasační stížnosti.

Odůvodnění:

Rozhodnutím žalovaného ze dne 25. 3. 2008, č. j. KUOK 28440/2008, sp. zn. KÚOK/22790/2008/OSV - SP/7204, bylo zamítnuto odvolání žalobkyně a potvrzeno rozhodnutí Městského úřadu v Prostějově ze dne 18. 2. 2008, č. j. 8271/2008/PRO, kterým podle § 66 a § 33 odst. 3 a 4 zákona č. 111/2006 Sb., o pomoci v hmotné nouzi (dále jen „zákon o pomoci v hmotné nouzi“), nebyl žalobkyni přiznán doplatek na bydlení.

V odůvodnění tohoto rozhodnutí žalovaný uvedl, že podle § 33 odst. 1 písm. b) zákona o pomoci v hmotné nouzi má nárok na doplatek na bydlení vlastník nebo nájemce bytu, který užívá byt, jestliže by po úhradě odůvodněných nákladů na bydlení byl příjem společně posuzovaných osob zvýšený o vyplácený příspěvek na živobytí nižší než částka

na živobytí společně posuzovaných osob. Uvedenou podmínku nároku na doplatek na bydlení přitom žalobkyně splňuje, neboť je nájemkyní bytu, který užívá a v němž je hlášena k trvalému pobytu a po úhradě odůvodněných nákladů na bydlení (3777,05 Kč, resp. 2399,59 Kč) by byl její příjem a osob s ní společně posuzovaných (8893,33 Kč) zvýšený o vyplacený příspěvek na živobytí (0 Kč) nižší než částka živobytí všech posuzovaných osob. Žalobkyně však nesplňuje další podmínku nároku na doplatek na bydlení upravenou v § 33 odst. 3 věty první zákona o pomoci v hmotné nouzi, neboť sice získala příspěvek na bydlení podle zákona o státní sociální podpoře, jenž jí za měsíc leden 2008 náležel ve výši 1967 Kč, avšak nezískala nárok na příspěvek na živobytí. Ten jí nebyl přiznán z toho důvodu, že její příjem vypočtený podle § 9 odst. 2 zákona o pomoci v hmotné nouzi, tj. příjem po odečtení přiměřených nákladů na bydlení ve výši 4924,73 Kč, přesáhl částku živobytí jmenované (3126 Kč). Jelikož částka příjmu zjišťovaného pro účely příspěvku na živobytí žalobkyně přesahuje 1,3 násobek částky živobytí zjišťované pro účely příspěvku na živobytí jmenované, nesplňuje žalobkyně ani podmínku nároku na doplatek na bydlení upravenou v ustanovení § 33 odst. 3 věty druhé zákona o pomoci v hmotné nouzi. Okruh osob se žalobkyní společně posuzovaných pak byl stanoven v souladu s právními předpisy, tedy s ustanovením § 8 odst. 2 zákona o pomoci v hmotné nouzi a § 7 odst. 6 zákona č. 117/1995 Sb., o státní sociální podpoře (dále jen „zákon o státní sociální podpoře“).

Rozsudkem Krajského soudu v Ostravě ze dne 28. 7. 2008, č. j. 38 Cad 13/2008 - 31, byla žaloba proti tomuto rozhodnutí žalovaného jako nedůvodná zamítnuta.

V odůvodnění tohoto rozsudku krajský soud uvedl, že žalobkyně je nájemkyní bytu v P., kde jsou k trvalému pobytu přihlášeni její tři sourozenci, kteří jsou z hlediska příspěvku na živobytí posuzováni se svými rodiči, a žalobkyně je posuzována jako samostatná osoba. Pro účely doplatku na bydlení nelze za společně posuzované osoby pokládat osoby žijící v jiném samostatném bytě. Uvedená zákonná úprava má zabránit tomu, aby stejné osoby pro uplatnění různých nároků nebyly posuzovány ve více okruzích společně posuzovaných osob podle jejich výhodnosti. Žalobkyni nárok na výplatu příspěvku na živobytí nevznikl, a proto částka jejího živobytí činí existenční minimum ve výši 2020 Kč, která je stanovena v § 5 odst. 1 zákona č. 110/2006 Sb., o životním a existenčním minimu (dále jen „zákon o životním a existenčním minimu“). Násobek 1,3 existenčního minima žalobkyně činí 2626 Kč a průměrný příjem pro nárok na doplatek na bydlení činí 8893 Kč. Žalovaný tedy podle názoru krajského soudu při rozhodování vycházel z řádně zjištěného stavu věci a nepochybil, pokud dovodil, že žalobkyně nárok na doplatek na bydlení nemá, neboť jí nevznikl nárok na příspěvek na živobytí požadovaný ustanovením § 33 odst. 3 zákona o pomoci v hmotné nouzi a nelze na ni vztáhnout ani výjimku uvedenou ve větě druhé citovaného ustanovení.

Proti tomu rozsudku krajského soudu podala žalobkyně (dále jen „stěžovatelka“) v zákonné lhůtě kasační stížnost z důvodu uvedeného v ustanovení § 103 odst. 1 písm. a) s. ř. s.

V kasační stížnosti stěžovatelka namítla účelovost rozhodnutí krajského soudu, neboť samosoudkyně, jež věc rozhodovala, byla nejspíše ovlivněna Ministerstvem práce a sociálních věcí. Ta se totiž v napadeném rozhodnutí vůbec nezabývala ustanovením § 5

odst. 2 zákona o životním a existenčním minimu a ustanoveními § 8 odst. 2 a § 33 odst. 3 věty druhé zákona o pomoci v hmotné nouzi, na základě nichž měly být zohledněny příjmy všech osob, které jsou u ní hlášeny k trvalému pobytu, jako je tomu při rozhodování o dávkách státní sociální podpory. Samostatné hodnocení toliko jejich vlastních příjmů tedy svědčí o tom, že samosoudkyně nebyla nestranná.

Dále stěžovatelka namítla, že účelem § 33 odst. 4 zákona o hmotné nouzi nebylo osobám plně invalidním započítávat existenční minimum do hmotné nouze. Nic takového totiž není v tomto zákonném ustanovení zakotveno ani to nevyplývá z důvodové zprávy k zákonu o hmotné nouzi.

Rovněž tak stěžovatelka namítla, že osobám, které mají nízké příjmy a nedosáhnou na doplatek na bydlení, nezbude po úhradě nájmu ani částka životního minima, což není v souladu s ustanovením čl. 30 Listiny základních práv a svobod. Takový postup orgánu veřejné moci je pak v rozporu i s čl. 4 odst. 4 Listiny základních práv a svobod, neboť znamená zneužití moci. Jím pak není dodrženo ani ústavní právo na přístup k nezávislému a nestrannému soudu, které je zaručeno v čl. 36 Listiny základních práv a svobod.

Konečně stěžovatelka namítla diskriminaci z důvodu svého sociálního postavení, které je vystaven žadatel o dávky hmotné nouze tím, že v řízení o kasační stížnosti musí být zastoupen advokátem. Tím jsou mu fakticky znemožněny přístup k Nejvyššímu správnímu soudu a právo na spravedlivý proces.

Žalovaný ve svém vyjádření ke kasační stížnosti navrhl její zamítnutí s tím, že se i nadále ztotožňuje s obsahem rozhodnutí o odvolání a vyjádřením k žalobě.

Nejvyšší správní soud přezkoumal napadený rozsudek krajského soudu v souladu s ustanoveními § 109 odst. 2 a 3 s. ř. s., podle nichž byl vázán rozsahem a důvody, jež byly stěžovatelkou v kasační stížnosti uplatněny. Přitom neshledal vady uvedené v ustanovení § 109 odst. 3 s. ř. s., k nimž by musel přihlédnout z úřední povinnosti.

Stěžovatelka ve svých stížnostních námitkách odkázala na kasační důvod, který je uveden v ustanovení § 103 odst. 1 písm. a) s. ř. s. Ten umožňuje stěžovateli tvrdit nezákonnost spočívající v nesprávném posouzení právní otázky soudem v předcházejícím řízení. K němu dochází tehdy, když soud při svém rozhodování aplikoval na posuzovanou věc jiný právní předpis, než měl správně použít, a pro toto pochybení je jeho výrok v rozporu s příslušným ustanovením toho právního předpisu, který měl být aplikován. Rovněž tak soud posuzuje právní otázku nesprávně, pokud sice aplikuje právní předpis správný, avšak nesprávně ho vyloží. O nesprávné posouzení právní otázky může jít také tehdy, pokud byl vyvozen nesprávný právní závěr z jinak správně zjištěného skutkového stavu nebo je sice učiněn správný právní závěr, který je v odůvodnění rozhodnutí nesprávně prezentován. Jedná se tedy o případy, kdy stěžovatel ani v soudním řízení nedosáhl změny v nazírání právní otázky řešené již ve správním řízení a domnívá se, že rozhodnutí soudu je nezákonné právě pro jednu z uvedených variant. Nesprávně přitom může být posouzena právní otázka nejenom z oblasti práva hmotného, ale i práva procesního, a proto kasačním důvodem může být stěžovatelem tvrzené porušení právních předpisů hmotného i procesního práva.

Pod tento důvod kasační stížnosti je tedy možné zahrnout námitku, podle níž měly být pro účely rozhodování o doplatku na bydlení hodnoceny příjmy všech osob hlášených u stěžovatelky k trvalému pobytu. K tvrzenému nesprávnému posouzení právní otázky soudem je možné podřadit i námitku o nemožnosti započítání existenčního minima do hmotné nouze osobám plně invalidním, kterou stěžovatelka mínila, že u této skupiny osob nečiní částka živobytí jejich existenční minimum. Za kasační důvod podle § 103 odst. 1 písm. a) s. ř. s. je pak nutné považovat i stěžovatelkou uvedené skutečnosti, které podle ní znamenají porušení čl. 4 odst. 4, čl. 30 a čl. 36 Listiny základních práv a svobod, jakož i jí tvrzenou sociální diskriminaci při přístupu k Nejvyššímu správnímu soudu.

Nejvyšší správní soud uvážil o těchto námitkách takto:

Stěžovatelka žádala o doplatek na bydlení; jedná se o dávku v systému hmotné nouze, jež představuje provedení garance ústavně zaručeného práva (čl. 30 odst. 2 Listiny základních práv a svobod) na takovou pomoc státu, která je nezbytná pro zajištění základních životních podmínek. Tohoto práva se lze domáhat pouze v mezích zákonů, které ustanovení čl. 30 odst. 2 Listiny provádějí (čl. 41 odst. 1 Listiny základních práv a svobod).

Zákon o pomoci v hmotné nouzi jednak upravuje definici stavu hmotné nouze (§ 2), jednak podmínky nároku na doplatek na bydlení (§ 33). Konstrukce dávek systému hmotné nouze vychází z porovnávání příjmu žadatele o dávku (a případně za stanovených podmínek osob s ním společně posuzovaných) s částkami potřebnými k zajištění jeho (jejich) živobytí, popřípadě s částkami nutnými k zabezpečení tzv. odůvodněných nákladů na bydlení.

Za situace, kdy v částkách živobytí nejsou zahrnuty prostředky nutné k úhradě nezbytných nákladů bydlení (srov. § 24 zákona o pomoci v hmotné nouzi a § 1 odst. 3 zákona o životním a existenčním minimu), je nutné mít na zřeteli, že prostřednictvím dávek systému hmotné nouze stát garantuje žadateli o dávku (popřípadě s ním osobám společně posuzovaným), že jejich příjem neklesne pod hranici, která je určena jako nutná k zajištění výživy a ostatních osobních potřeb (a v tomto smyslu nezbytná pro zajištění základních životních podmínek).

Pro vznik nároku na doplatek na bydlení v systému hmotné nouze (srov. § 33 odst. 1 a 3 zákona o pomoci v hmotné nouzi) musejí být kumulativně splněny tyto podmínky: žadatel musí mít nárok na příspěvek na bydlení ze systému státní sociální podpory (zákon o státní sociální podpoře), nárok na příspěvek na živobytí ze systému hmotné nouze (§ 2 odst. 2 písm. a/ a § 21 zákona o pomoci v hmotné nouzi) a musí být nájemcem (vlastníkem) bytu, který užívá. Pokud splní všechny tyto podmínky, pak za situace, kdy jeho příjem po úhradě odůvodněných nákladů na bydlení je nižší než částka na živobytí, vznikne mu nárok na doplatek na bydlení. Tím, že zákon o hmotné nouzi takto vzájemně provázal podmínky pro vznik nároku na doplatek na bydlení, vyjádřil záměr přispívat ze systému pomoci v hmotné nouzi na náklady bydlení jen relativně úzce vymezené skupině osob s nízkými příjmy.

Z konstrukce příspěvku na bydlení jako dávky státní sociální podpory (§ 24 zákona o státní sociální podpoře), příspěvku na živobytí a doplatku na bydlení jako dávek hmotné nouze lze dovodit, že zákon stanovil jako sociálně únosnou hranici příjmů, které musí každá osoba vynaložit na bydlení, 30 % příjmu. Dávky na úhradu nákladů spojených s bydlením pak jsou poskytovány pouze v případě, že určitým způsobem definované náklady bydlení přesáhnou tuto hranici s cílem zachovat žadateli takovou částku příjmů, aby jeho výživa a základní osobní potřeby byly zajištěny na zákonem stanovené úrovni (prostředky na živobytí).

Stěžovatelka požadovala v měsíci únoru 2008 doplatek na bydlení; její odůvodněné náklady na bydlení byly žalovaným pro toto období (únor 2008) stanoveny částkou 2399,59 Kč, (tato skutečnost nebyla a není předmětem sporu). Stěžovatelka užívá byt, jehož je nájemkyní, v němž jsou hlášeny k trvalému pobytu další tři osoby (její tři nezaopatření nezletilí sourozenci); byt tedy užívají čtyři osoby v něm hlášené k trvalému pobytu. Tyto osoby tvoří společenství pro posouzení nároku na příspěvek na bydlení v systému státní sociální podpory (§ 7 odst. 6 zákona o státní sociální podpoře). Institut tzv. společně posuzovaných osob zde vyjadřuje princip, že stát podpoří dávkou systému státní sociální podpory jen takové společenství osob, které společně (ze společných příjmů) uhradí na bydlení více než 30 % společných příjmů. Poněvadž bydlí společně v jednom bytě, je důvodné, aby se společně podíleli na úhradě tohoto bydlení. V tomto případě se odhlíží od jakýchkoli vzájemných rodinných a vyživovacích povinností. Je to logické, neboť stát tak nepřímou vyžaduje, aby se ti, kdo užívají společně určitý typ bydlení, všichni podíleli na úhradě jeho nákladů. Náklady bydlení také s počtem osob užívajících byt rostou (zejména v položkách služeb a energií) a není přijatelné, aby stát fakticky z prostředků státního rozpočtu přispíval na bydlení pouze nájemci (vlastníku), jemuž svědčí právní povinnost náklady hradit, bez ohledu na skutečnost, že takový byt užívají ještě další osoby s vlastními příjmy. Stěžovatelce tak náležel příspěvek na bydlení ve výši 1771 Kč měsíčně. Prvou podmínku pro nárok na doplatek na bydlení tedy splnila.

Druhou nutnou podmínkou je existence nároku stěžovatelky na příspěvek na živobytí. Zde jde o zcela odlišnou situaci než u příspěvku na bydlení. Stěžovatelka je pro účely nároku na příspěvek na živobytí posuzována samostatně (jde o poživatelku invalidního důchodu nar. v roce 1986). Okruh osob, které mohou být pro tyto účely posuzovány společně, stanoví zákon o životním a existenčním minimu (srov. § 2 odst. 1, § 21 odst. 1 zákona o pomoci v hmotné nouzi). Stěžovatelka pro tyto účely nemůže být posuzována společně se svými nezletilými nezaopatřenými sourozenci (srov. § 4 odst. 1 zákona o životním a existenčním minimu), neboť tyto děti jsou ex lege vždy posuzovány se svými rodiči. Je to logické, neboť příspěvkem na živobytí se v systému hmotné nouze řeší případný nedostatek prostředků k zajištění výživy a základních osobních potřeb: určení okruhu osob posuzovaných společně pak musí respektovat především právní vazby těchto osob ve smyslu existence vzájemné vyživovací povinnosti; takovou povinnost mají k sourozencům stěžovatelky jejich rodiče, proto pro účely pomoci v hmotné nouzi směřující k zajištění garance dostatečnosti prostředků na výživu těchto tří nezletilých nezaopatřených dětí musejí být tyto děti posuzovány společně se svými rodiči. Stěžovatelka je pak posuzována samostatně, neboť její rodiče k ní vyživovací povinnost podle práva rodinného nemají a ona sama rovněž ve vztahu ke svým sourozencům takovou povinnost nemá. Je příjemkyní invalidního důchodu ve výši (únor 2008) 7230 Kč, průměr

za tři měsíce (rozhodné období) činil 7035 Kč. Nárok na příspěvek na živobytí by vznikl, pokud by po úhradě nákladů bydlení v sociálně přijatelné výši 30 % příjmu zůstala žadateli na živobytí částka nižší, než je předpisy o hmotné nouzi stanovená jako určující (v případě stěžovatelky jde o částku rovnou životnímu minimu jednotlivce, tj. 3126 Kč). Je evidentní, že stěžovatelka, které na živobytí zůstane částka vyšší, tj. $(7035 - 30\% \text{ příjmu, tj. } 2110 = 4925)$ 4925 Kč, není v hmotné nouzi pro nárok na příspěvek na živobytí. Rovněž lze dovodit, že stěžovatelka sama ani po úhradě odůvodněných nákladů na bydlení ve výši cca 2400 Kč v měsíci únoru 2008 $(7035 - 2400 = 4635)$ není v hmotné nouzi pro účely doplatku na bydlení, nemluvě o tom, že jí vedle toho náleží příspěvek na bydlení (1771 Kč měsíčně), jehož výše je ovlivněna skutečností, že v bytě jsou hlášeni tři stěžovatelčini sourozenci. Stěžovatelka tak podle názoru soudu spravedlivě má užívat k úhradě nákladů bydlení 30 % svého příjmu (2110 Kč) a příspěvek na bydlení (1771 Kč), tedy k tomuto účelu má k dispozici 3881 Kč. Její výživa a osobní potřeby nejsou ohroženy, neboť i pokud z celkového příjmu (invalidní důchod a příspěvek na bydlení představují cca 9000 Kč) uhradí skutečné náklady spojené s bydlením, které podle údajů správního spisu činí přibližně v průměru okolo 4500 Kč, zůstane jí k dispozici na vlastní výživu částka řádově o jednu třetinu vyšší, než činí životní minimum jednotlivce. Záruky obsažené v Listině základních práv a svobod ve vztahu k osobám v hmotné nouzi proto v projednávané věci nevyvolávají potřebu takového výkladu právní normy, který by rozšiřoval okruh příjemců doplatku na bydlení i na osoby, kterým po úhradě nákladů na bydlení zůstává sice částka relativně nízká, přesto však dostačující k úhradě nákladů výživy a základních potřeb (posuzováno k hranici životního minima).

Stěžovatelka se ve stížní námitce dožaduje, aby byla pro účely příspěvku na živobytí posuzována společně se svými sourozenci; právní úprava, jak shora vyložena, pro takový postup oporu neskýtá a není to ani důvodné: systém hmotné nouze zajišťuje, aby byl „ochráněn“ před nepřiměřenými náklady spojenými s bydlením příjem na úrovni hranice živobytí, což v případě stěžovatelky činí podle § 24 a násl. zákona o pomoci v hmotné nouzi částku 3126 Kč. Smyslem doplatku na bydlení není „chránit“ částku živobytí nezletilým nezaopatřeným dětem, které tuto ochranu požívají pro účely příspěvku na živobytí ve vztahu ke svým rodičům. V projednávané věci ostatně nebylo tvrzeno, že by nezletilé nezaopatřené děti byly v hmotné nouzi a že by požívaly příspěvek na živobytí jako společně posuzované osoby se svými rodiči. I když § 8 odst. 2 zákona o pomoci v hmotné nouzi určuje, že pro účely doplatku na bydlení je okruh společně posuzovaných osob shodný jako u příspěvku na bydlení (tj. v posuzované věci stěžovatelka a její tři sourozenci), nemůže to na závěru o neexistenci nároku na doplatek na bydlení nic změnit za situace, kdy stěžovatelka nemá nárok na příspěvek na živobytí.

Užití hranice existenčního minima určuje zákon o pomoci v hmotné nouzi (§ 33 odst. 4) pro případ, že žadateli nevznikne nárok na příspěvek na živobytí. Poněvadž existenční minimum představuje u zaopatřených osob nižší částku než činí částka životního minima, logika věci vede k užití této hranice primárně při výpočtu výše dávky (§ 35 zákona o pomoci v hmotné nouzi) pro případy, kdy je dávka poskytnuta fakultativně osobám s vyššími příjmy, nepřesahujícími však 1,3 násobek částky živobytí (nemají nárok na příspěvek na živobytí). Zákon o pomoci v hmotné nouzi užívá hranic životního a existenčního minima jako technických veličin, většinou za pomoci různých koeficientů navyšuje hranici existenčního minima, aby vyjádřil v systému potřebné motivace. Takový

postup shledává Nejvyšší správní soud obecně možným - úpravu v § odst. 2 zákona o životním a existenčním minimu (tj. zákaz užití existenčního minima u vyjmenovaných skupin osob) nelze chápat ve vztahu k zákonu o pomoci v hmotné nouzi jako zákaz zákonodárci užít tyto hranice pro účely zákonné úpravy pomoci v hmotné nouzi. Vztah těchto dvou zákonů je vztahem nezávislým, nejsou ve vztahu speciality ani jinak obvykle chápáných možností vztahu dvou předpisů stejné právní síly (např. *lex posterior*, *lex specialis* apod.). Do jaké míry je zákaz v § 5 odst. 2 zákona o životním a existenčním minimu praktickým ustanovením, je otázkou, kterou však v projednávané věci není třeba řešit. Navíc v případě stěžovatelčině nebylo použítí hranice existenčního minima, které Nejvyšší správní soud neshledává pro účely posuzování nároku a logicky přípustným, důvodem pro výrok o neexistenci nároku na doplatek na bydlení, jak je shora podrobně vysvětleno. Poněvadž však odchylný názor na aplikaci § 33 odst. 4 zákona o hmotné nouzi nevede k odlišnému posouzení nároku na dávku, nepřikročil Nejvyšší správní soud ke zrušení napadeného rozsudku. Nereálnost stěžovatelčina požadavku lze dokumentovat rovněž na úpravě výše dávky (§ 35 zákona o pomoci v hmotné nouzi): výše činí rozdíl mezi odůvodněnými náklady na bydlení sníženými o vyplacený příspěvek na bydlení v předchozím měsíci (cca 2400 - 1771 = 629) a příjmem sníženým o částku živobytí (7035 - 3126 popř. 2020) - výsledek by představoval záporné číslo. Aby výpočet dával smysl, musel by rozdíl mezi příjmem a částkou živobytí činit nejvýše 628 Kč. Obdobně by v identické situaci nebylo možno stanovit výši dávky ani v případě, že by stěžovatelka byla posuzována společně se svými sourozenci, kdy rozdíl mezi příjmy všech společně posuzovaných osob (tvořené invalidním důchodem stěžovatelky a přídavky na děti jejich sourozenců) a jejich částkou živobytí je *prima facie* vyšší než částka 629 Kč. Konstrukce dávky tedy svědčí o tom, že je určena jen osobám s příjmy velmi nízkými, v zásadě těm, kterým po úhradě definovaných nákladů nezahrnují prostředky na živobytí.

V řízení o kasační stížnosti je možné za splnění podmínek uvedených v ustanovení § 35 odst. 8 s. ř. s. ustanovit stěžovateli advokáta, jehož hotové výdaje a odměnu za zastupování platí stát. Toto zákonné ustanovení tedy umožňuje i žadateli o dávku pomoci v hmotné nouzi přístup k Nejvyššímu správnímu soudu. Navíc v projednávané věci je stěžovatelka v řízení o kasační stížnosti zastoupena advokátem na základě plné moci. K zkrácení ústavně zaručeného práva stěžovatelky na soudní ochranu tedy nemohlo v nyní projednávané věci dojít.

Žádnou ze stížnostních námitek, které je možné zahrnout pod kasační důvod podle § 103 odst. 1 písm. a) s. ř. s., tedy Nejvyšší správní soud neshledal důvodnou.

Stěžovatelka dále v kasační stížnosti namítla, že samosoudkyně, která v řízení o žalobě rozhodovala, byla při svém rozhodování ovlivněna Ministerstvem práce a sociálních věcí. Tuto námitku lze podřadit pod důvod kasační stížnosti podle § 103 odst. 1 písm. d) s. ř. s. jakožto tvrzenou jinou vadu řízení před soudem, která mohla mít za následek nezákonné rozhodnutí o věci samé.

Námitku o ovlivnění názory správního orgánu však stěžovatelka blíže nerozvedla a pouze vyjádřila nesouhlas s výsledkem soudního řízení. V těchto tvrzeních tedy nelze spatřovat žádnou skutečnost, která by nestrannost samosoudkyně krajského soudu zpochybňovala.

Rovněž tak ani stížnostní námitku, kterou lze zahrnout pod kasační důvod podle § 103 odst. 1 písm. d) s. ř. s., tedy Nejvyšší správní soud neshledal oprávněnou.

S ohledem na všechny shora uvedené skutečnosti dospěl Nejvyšší správní soud k závěru, že kasační stížnost není důvodná, a proto ji podle § 110 odst. 1 věty druhé s. ř. s. zamítl. Současně v souladu s ustanoveními § 120 a § 60 odst. 1 a 2 s. ř. s. nepřiznal žádnému z účastníků právo na náhradu nákladů řízení o kasační stížnosti, neboť stěžovatelka v něm neměla úspěch a správnímu orgánu takové právo ve věcech pomoci v hmotné nouzi nepřísluší.

Poučení: Proti tomuto rozsudku **nejsou** opravné prostředky přípustné.

V Brně dne 26. listopadu 2008

JUDr. Milada Tomková
předsedkyně
senátu